

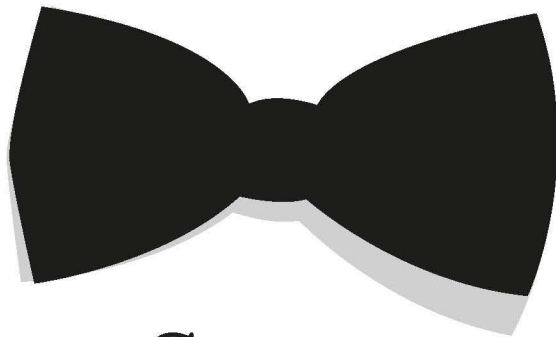
L'ELISIR
D'AMORE
(DONIZETTI)

8 DE
NOVEMBRO
19:30H

Amigos
de la Ópera
de Vigo

ÓPERA OUTONO LÍRICO 2015

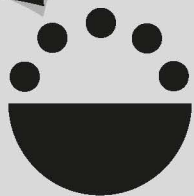

Somos Ópera

Potenciando a
cultura na nosa terra
Traballando polo futuro

GADIS

Amigos
de la Ópera
de Vigo

Presenta:

**L'ELISIR
D'AMORE
(DONIZETTI)**

OUTONO LÍRICO 2015

ORGANIZA: AMIGOS DE LA ÓPERA DE VIGO

Xunta Directiva

Presidente: Pedro Pablo Gutiérrez González.

Vicepresidente: Daniel Diz Portela.

Secretaria: Isabel Ávila Terzi.

Tesoureiro: José Grobas Montenegro.

Vogais:

Emilia Díaz Fernández.

Marina Inés Linares Cuerpo.

Daniel Álvarez Vázquez.

PATROCINAN:

CONCELLO DE VIGO

ABANCA

DEPUTACIÓN DE PONTEVEDRA

XUNTA DE GALICIA

COLABORAN:

AFUNDACIÓN

UNIVERSIDADE DE VIGO

MECENADO:

SANTOS ESTUDIO VIGO

GADIS

Imaxe creativa e publicidade: IdeasPropias Publicidad S.L.

Dirección artística: Daniel Diz Portela

Mais Información: www.amigosoperavigo.com

CONCELLO
DE VIGO

ÓPERA OUTONO LÍRICO

TEATRO AFUNDACIÓN 2015

20 DE DECEMBRO
19:30H

CAVALLERIA

RUSTICANA

& PAGLIACCI
[MASCAGNI/LEONCAVALLO]

Prezos

Butaca: 48,00 €

1º anfiteatro: 38,00 €

2º anfiteatro: 28,00 €

3º anfiteatro: 20,00 €

VENTA DE ENTRADAS

Ataquilla.com
902 504 500

ORGANIZA

Amigos
de la Ópera
de Vigo

+ Info:

www.amigosoperavigo.com

MECENADO

SANTOS
EstudioVigo

GADIS

COLABORAN

//Afundación

Universidade de Vigo

PATROCINAN

XUNTA
DE GALICIA

Deputación
Pontevedra

/ABANCA

L'ELISIR D'AMORE

outono lírico 2015

Ficha Artística

ADINA: María José Moreno (soprano)

NEMORINO: Miguel Borrallo (tenor)

DULCAMARA: Luis Cansino (barítono)

BELCORE: Antonio Torres (barítono)

GIANETTA: Eva Tenorio (soprano)

CORO GAOS (Director: Fernando L. Briones)

ORQUESTA SINFÓNICA VIGO 430

DIRECCIÓN MUSICAL

Francisco A. Moya

DIRECCIÓN DE ESCENA

Ignacio García

VESTIARIO

Mariana Mara /

Taller de Indumentaria A. Santa Ana

MESTRE CORREPETIDOR

Carlos E. Pérez

XEFE TÉCNICO

Francisco Hernández

AXUDANTE DIRECCIÓN E REXEDORÍA

David Martel

XASTRERÍA

Maribel Martínez

ILUMINACIÓN

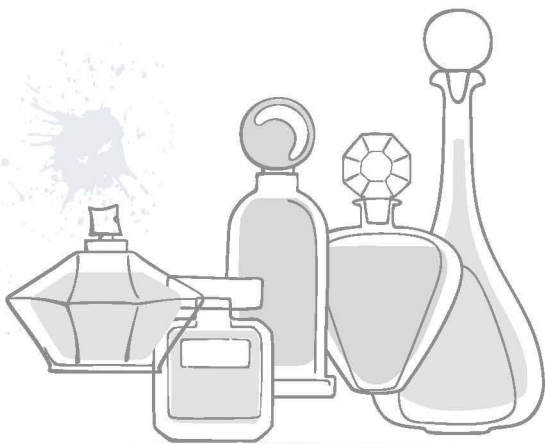
Jorge Elbal / Ignacio García

PEITEADOS E MAQUILLAXE

Ana Ramírez

ESCENOGRAFÍA

Alejandro Contreras / Ana Ramos

SINOPSE

A acción desenvólvese nunha aldea de Italia, a finais do século XVIII.

Nemorino, mozo melancólico, inxenuo e analfabeto, está namorado de Adina, que só lle transmite indiferenza pero procura, sempre que pode, excitar os celos do raparigo.

Unha tarde, nun descanso dos labores campestres, a coqueta Adina lelles aos aldeáns a historia de Tristán e Isolda. Nemorino queda co tema de que os dous amantes utilizaron un filtro de amor e el pensa en conseguir un para aplicarllo á súa adorada.

Chega á vila un batallón de soldados ao mando do sarxento Belcore e, con afagos e piropos, enseguida faise amigo da nosa heroína ata o punto de propoñerlle matrimonio. Ela séguelle o xogo con gran desesperación de Nemorino

Nas súas viaxes polo país, chega á vila un charlatán de feira chamado Dulcamara que vende o bálsamo de Fierabrás, é dicir un licor que o cura todo. Os aldeáns dispóñense a compralo, pois ten moi bo prezo e fai milagres.

Chega Nemorino e pregúntalle ao enganador doutor polo elixir da raíz Isolda. Dulcamara non o entende ao principio pero ao darse conta das poucas luces do noso heroe, endósalle unha botella de viño de Bordeos ao prezo de todo o diñeiro que leva.

O aldeán pasea orgulloso bebendo a súa botella e pensando que pronto será súa a rica herdeira. Este feito irrita aínda máis a Adina, que por despeito anuncia o seu casamento inminente con Belcore.

O mozo, preso de celos, pídelles ao charlatán unha nova dose. Por non ter diñeiro, alístate no exército como soldado, co cal, gana ao instante vinte escudos que os inviste en licor e colle unha boa borracheira.

As raparigas da vila decátanse que Nemorino herdou unha gran fortuna do seu falecido tío e perségueno; el atribúeo á eficacia milagrosa do elixir.

Adina, que nada sabía disto, ao velo rodeado de mulleres e atrapado no xúbilo que lle proporciona o "filtro", séntese desmoralizada ao crer que el a esqueceu.

Entón, Dulcamara explícalle que logrou enganar a Nemorino coa historia do elixir e que vendeu a súa liberdade para conseguir máis diñeiro. Neste momento, Adina reflexiona sobre o cruel que foi sempre co noso protagonista, comprende, finalmente, canto a ama, e enténrecese pola fidelidade e a paixón do raparigo. O primeiro que fai é comprar o boleto de recrutamento do noso aldeán.

Despois, Adina desfai o seu compromiso para casar con Nemorino. Belcore, ferido no seu orgullo, responde que ten ao seu alcance todas as mulleres que queira e Dulcamara declara que a situación é debida á súa prodixiosa poción máxica.

O ELIXIR E O AMOR

Aquel que camiña unha soa legua sen amor, camiña amortallado cara ao seu propio funeral
Walt Whitman

L'elisir d'amore é unha magnífica ópera e un canto á vida e ao amor, á verdade dos sentimentos sinxelos e puros e á intelixencia emocional dun Nemorino que todos xulgan como un simple pero que na súa simpleza trunfa ao final da obra. O relativismo emocional, que contamina a todos os demais personaxes da ópera, a Adina pola súa promiscuidade, a Belcore na súa arrogancia conquistadora de vilas e mulleres e a Dulcamara nos seus enganos de charlatán vendedor, acabará sucumbindo ante a sinxela constancia e o leal amor do mozo vilán sen máis ambicións que unha vida tranquila xunto á moza dos seus soños. Esa é a base do Elixir de Donizetti e a inspiración do noso, a luz, a cor e a alegría, a diversión dos enganos e equívocos que logo acaban ben, o festexo das vilas nas que se come, se bebe e se baila para celebrar a vida. Ás veces os tempos escuros impídenos ver a luz e en ocasións a astucia e a intelixencia cégannos e impiden ver a superioridade emocional de quen é constante nun sinxelo e puro sentimento. Para quen quere poder seguir celebrando a vida nestes tempos, con marabillosas músicas e unha historia de conto, e para quen segue crendo no amor e na sinxeleza como unha maneira de trunfar nunha vida tan barroca, complexa e caótica moralmente como a actual, para eles está feita esta montaxe.

Que gocen das músicas luminosas, dos grandes talentos que temos entre as voces dos nosos mozos, e dunha historia que non pasará nunca de moda.

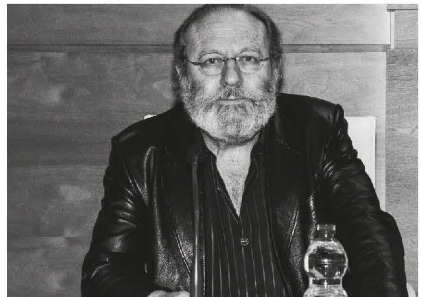
Ignacio García

MODELO CANORO PARA ARMAR

L'elisir d'amore baséase nun libreto de Scribe, *Le Philtre*, posto en música en 1831 por Auber e fusilado implacablemente por Felice Romani con quen o compositor colaborara varias veces. Aí estaban xa o primeiro dúo Adina-Nemorino e a famosa furtiva lágrima. Había moi pouco tempo para atender en prazo o encargo do empresario do Teatro da Cannobiana de Milán, Alessandro Lanari; de aí as présas e “o préstamo”. O 12 de maio de 1832 a ópera subía a escena e cultivaba un éxito clamoroso a pouco máis dun ano do triunfo no Carcano de *Anna Bolena*.

Estamos ante un preclaro modelo de ópera romántica neobelcantista, como o son outras obras de Donizetti ou o son as escritas polo seu colega e coetáneo Bellini. Músicas amenas, melódicas, evocadoras e ben provistas de encanto de dous compositores con limitacións de escritura, con certa carencia de medios, con algúns problemas á hora de modular, de instrumentar ou de variar, pero dotados dunha inspiración directa, de liña envolvente, e de vocalidade fácil e espontánea; no camiño seguido, non hai dúbida, primeiro por Mozart e máis tarde por Rossini, servidores dun belcantismo cheo de resortes expresivos e dun sentimentalismo e, particularmente no caso do austríaco, dunha humanidade exemplares. O catanés e o bergamasco mantiveron ese espírito pero amainaron á hora de desenvolver a liña vocal, que era a que por encima de todo cultivaban e a que lles daba lustre aos seus pentagramas, nos que non existía xa aquel virtuosismo transcendente do autor de *Don Giovanni*.

ARTURO REVERTER

A máis pura vocalidade toma corpo na obra, perfecto exemplo de fluidez no tratamento, evidentemente pedagóxico, das voces, en todo momento orientadas e canalizadas de maneira moi natural, en busca de que o esforzo no canto se acolla ás formulacións máis racionais. É un modelo de como se debe empregar, de forma sa e musical, a voz humana no desenvolvemento dunhas liñas melódicas e na exposición clara e precisa dun texto. O canto desta ópera é dunha notable frescura, lixeireza, claridade e beleza. Require, en maior medida que outras óperas do autor, un coidado, unha sutileza e un rigor moi especiais presididos pola elegancia e a minuciosidade do fraseo. Donizetti preséntanos un asunto que se afasta moi claramente da chamada ópera bufa en sentido estrito. É unha comedia musical, sentimental, dotada de elementos de carácter cómico; pero nunca unha caricatura en exceso grosa, de sal gordo. Non poderíamos atopar nesta obra trazos conectados directamente coa opereta e menos co vodevil; e os parentescos que puidesen darse co *singspiel* llúense ao contemplar o rigoroso tratamento vocal, pleno de *italianità*.

Establécese un amplo xogo de matices, de reguladores, no que son protagonistas procedementos cheos de sutileza dinámica e onde ocupan unha parte esencial o *sfumato*, o *diminuendo*, a *messa dei voce*, a *mezza voce*, a *voce mista*. Non hai grandes proezas, grandes fogos de artifício, como si o había en *Lucia di Lammermoor*, *Maria Stuarda*, *Anna Bolena*, *Roberto Devereux* e outras obras donizettianas de maior envergadura dramática. Todo se desenvolve dentro dun ton íntimo, discreto, case pastoril –son innegables a este respecto as concomitancias con *La sonnambula* de Bellini–, sen especiais tensións nin frases solemnes, nunha liña de canto que chamariamos de graza na súa acepción máis próxima ao encanto natural, do que hai que eliminar calquera cousa que a emparente co levemente ridícula, co amaneirado.

A solidez construtiva, a fluidez da escritura, o harmonioso da liña e a beleza da melodía ofrécensenos a mancheas ao longo da cimprona anécdota. Un excelente exemplo destas calidades témolo no *Finale primo*, a partir do momento no que Nemorino suplica a Adina que pospoña a voda unhas horas. Entón canta, por segmentos descendentes de fa menor, un fermoso *larghetto*, “Adina, credimi”, unha insistente demanda, de escritura tendida e algún punto culminante. Un momento privilexiado pero breve de gran verdade expresiva, que se separa en boa medida da máis ben convencional estrutura do número.

Belcore, replicando silabicamente (*Buffone!*), abre un trío no que Adina se apropia da frase do tímido mozo, que se desespera entre exclamacións. Enseguida os catro solistas (os nomeados máis Giannetta) presentan, apoiados polo coro, unha ampla afirmación na bemol maior. Unha pausa separa a cadencia dun regreso ao *allegro* no meu bemol maior, onde as réplicas son puntuadas polo coro e Giannetta. Segue unha *stretta*, *allegro vivace* en 3/8, que respecta os canons do xénero impostos por Rossini e traballados por Donizetti, lembra Mancinelli, en *L'ajo nell'imbarazzo*: unha memorable figura en modo maior, dunha rítmica simple e directa, explótase en unísonos e comunica unha gozosa animación ao oínte. Tal é o caso do motivo *arpegiado* enunciado polos catro solistas, violíns, frauta, clarinete e trompeta. Mentres, o coro actúa como reenchido harmónico. A homorritmia dos berros e as risas do conxunto preceden a un cadencia melodicamente máis ligada. A orquestra convértese na vedete ao expoñer unha segunda idea, enunciada polas semicorcheas dos violíns, moi propia do típico crescendo rossiniano.

Aínda que a anécdota, como se dixo, é simple e a escritura, a pesar das, ás veces, profundas axilidades, é con frecuencia *spianato*, requírese nos solistas unha refinada arte de canto, liña, legato e ataques precisos, ademais dunha vis cómica que nunca debe caer no vulgar. Donizetti emprega a catro protagonistas característicos do primeiro romanticismo, xa típicos nesa época, catro tipos vocais herdados: soprano, tenor, barítono lírico, barítono-baixo, que son moi representativos da vocalidade aplicada á maioría das súas óperas, aínda que o músico dota de certos trazos específicos a esas catro voces.

O primeiro Nemorino, o tenor veneciano Giovanni Battista Xero, nado ao redor de 1805, quizá fose un lírico de certo empaquetado, que cantaba tamén Puritanos, Lucia ou Guglielmo Tell. Estamos por tanto ante un tipo de tenor dos chamados di grazia, que non teñen por que ser donos de voces de melindroso. Mesmo poden posuír robustez e anchura, como a do creador, capaz de enfrontarse a un Arnoldo. Lembremos que Caruso gravou en 1911 una das mellores interpretacións discográficas da soada romanza, coa voz xa decididamente baritonal; pola súa administración de reguladores e portamentos, polo seu conciso dramatismo, pola maneira de mostrar o seu contento ante o feito, xa comprobado, de que a muller dos seus soños ámao. O compositor creou con esta figura do timorato campesiño un novo tenor que podería cualificarse, en linguaxe de hoxe día, de lírico-lixeiro, de escritura ata certo punto central, de abundante canto ligado, de frases belamente debuxadas en arco. Citemos, ademais dunha furtiva lágrima e o *finale primo* comentado, a cavatina “Quanto è bela”, ademais do valente canto a plena voz de “Esulti per la barbara!”

A creadora de Adina, a nova e adiñeirada campesiña, foi a alemá Sabine Heinefetter (Maguncia, 1809- Illenau, 1872), tachada indistintamente de soprano e de mezzosoprano: cantaba o mesmo unha Donna Elvira de *Don Giovanni* ou unha *Elisabetta regina d'Inghilterra* ou unha Rosina do Barbeiro de Rossini, unha Valentine *Les Huguenots* ou unha Rachel de *La juive* de Halévy.

Para entendernos a día de hoxe, debería ser polo menos unha lírica con boa coloratura e dúas oitavas de extensión, de do 3 a do 5, considerada noutras épocas *leggero*, aínda que se remarcaba a necesidade de que non fose unha *soubrette*, voz máis leve e branca, a propia do vodevil, dos papeis de criada, e que se pensou idónea para as de Mozart –Susanna, Despina, Zerlina, Blondchen–, ben que máis tarde se demostrou que non era xustamente ese lixeiro tipo vocal o esixido para eses personaxes cheos frecuentemente de carácter e empeñados nunha liña de canto provista de complexidades.

Ten dúas arias, dous dúos con Nemorino e dous dúos con Dulcamara. Hai, en relación coa súa parte, algúns cambios, distintas versións da man do compositor realizadas con posterioridade. Modificouse o *cantabile*, “Prendi, prendi: per me sei libero” do n.º 20b. O resultado é un allegro en fa maior e 2/4, de carácter melancólico, con axilidades escritas e ascenso na cadencia, logo de ferverzas de terceiras paralelas, a un do 5 como cúspide dunha pirámide de semicorcheas. A *cabaletta* que vén enseguida, no curso do intercambio con Nemorino, “Il mio rigor dimentica”, foi substituída por outra moito máis bela, “Ah, l'eccesso del contento”, que é unha xoia do máis puro belcantismo. Foi Alberto Zedda quen recuperou esta páxina da Biblioteca Nacional de París. Lamentablemente, non se adoita interpretar.

Dulcamara é un charlatán de vila, un simpático e no fondo desgraciado enganador, que ten o seu aquel. Foi creado polo eminente Giuseppe Frezzolini (Orvieto, 1789-1861), un *basso buffo* que antes triunfara como Bartolo no Barbeiro ou Isidoro en *Matilda di Shabrán* de Rossini; un artista de gran clase, dotado para o cómico, un *fraseggiatore*, pero tamén un magnífico cantante, provisto dunha estupenda e sonora voz, que o facultaba para unha ampla batería de partes da súa corda.

Signifiquemos que foi pai da soada soprano Erminia Frezzolini, que estrearía anos máis tarde *I Lombardi e Giovanna d'Arco* de Verdi. Velaí un dos segredos deste labor bufo, en certo xeito similar ao que poucos anos despois perfilaría o mesmo Donizetti para o seu don Pasquale; herdeiros dalgunhas das máis relevantes criaturas mozartianas, coma un Fígaro, un Leporello, un don Alfonso, ou un don Geronimo de *Il matrimonio segreto* de Cimarosa. Ou, dentro do terreo dos barítonos-baixos bufos de carácter brillante, un Dandini de *La cenerentola* rossiniana. Baixos bufos, pero que o primeiro que teñen que facer é cantar, dicir, interpretar; impedir que o seu traballo quede só na bufonada, na caricatura, no astracán no que ocultan as súas posibles carencias vocais e técnicas.

O servidor desta parte debe atesourar ironía e graza a partes iguais; para enunciar e acentuar convenientemente, cunha das máis logradas arias de bufo da historia da ópera, “Udite, udite, o rustici!”, unha glorificación do seu discurso e un compendio, como apunta Ashbrook, das expresións do caricato: recitativo, declamación uniforme sobre motivos de acompañamento, frases melódicas, melodía non acompañada, pero co sostén do coro; e todo perfectamente organizado e variado para evitar calquera sensación de monotonía.

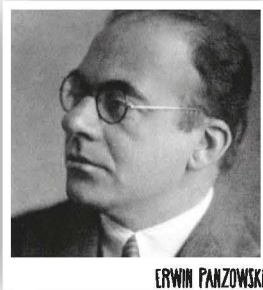
Quédanos o fatuo e no fondo, e a forma, ridículo, Belcore, un barítono lírico de escritura ás veces dotada dun artificio que trata de reflectir a súa insufrible petulancia; como nese número de saída, o *largo* “Come Paride vezzoso”, chamado de escalas e de floreos doutro tempo. Parece lóxico que a súa tinguadura vocal se distinga do de Dulcamara, que sexa menos sombrío. É un papel claramente de recheo, case un pretexto no xogo de idas e vindas, de celos entre Adina e Nemorino. O seu primeiro servidor foi o francés Henri Bernard Dabadie (Pau, 1797-París, 1853) que tivera un éxito moi grande como faraón no Moisés de Rossini (1827), o que o lanzou definitivamente á fama, e máis tarde como Mahomet en *Le siège de Corinthe* do mesmo autor. Un ano despois brillou como Guillaume Tell na estrea da última ópera do pesarés. E, cousa significativa, creou a parte de Joli Coeur en *Le Philtre* de Auber (1831), o directo antecedente da obra de Donizetti. Posto que estamos a falar dun barítono donizettiano e non verdiano, o intérprete, aínda que de tinguadura lírica, debe posuír graves e anchura de centro, xa que a tesitura circula as máis das veces por eses camiños, sen agudos de excepción e sen a tensión que se establecería enseguida, a principios dos anos 40 do XIX, na liña vocal da man de Verdi.

VIÑO E ÓPERA

A ópera e o viño teñen unha relación moi estreita, compañeiros de viaxe inseparables e harmónicos. Basta lembrar a letra da memorable “In un vecchio palco della Scala” para que a copa de marsala no descanso da función escalíxera nos encha de evocacións de tempos pasados. Ou tamén podemos pensar en Plácido Domingo protagonizando en 1984, ano que xa profetizou Orwell, o anuncio de Freixenet cunha inverosímil Ana Obregón como burbulla.

Pero máis alá destas frivolidades, que serven a este texto como un *spritz* a unha comida, o viño ten un poderoso raizame na dramaturxia da ópera, para o trágico, o cómico ou o simplemente banal. A “canción de beber” é un auténtico xénero, que xorde unha vez pasados os tempos divinos do Barroco e baixados os personaxes ao nivel da terra.

ERWIN PANZOWSKI

E é que a partir do *Don Giovanni* mozartiano, e seguramente antes, *bibunt omnes sine meta*. A lista de bebedores operísticos é moi considerable e contén algúns dos momentos máis celebrados do repertorio. O bebedor operístico é, en liñas xerais, unha criatura social. Por iso é polo que os brindes sexan a convención absoluta no que agora nos ocupa. Brindan Violetta e Alfredo como preludio dun amor trágico, Lady Macbeth e os seus hóspedes antes de que a pantasma de Banquo lle augue o viño a Macbeth, Jago e compañía para desencadear a pelexa que traerá a ruína de Cassio... e todo iso sen saír de Verdi. O monxe Varlaam gasta o diñeiro das esmolos na taberna en *Boris Godunov* e obséquianos con esa bebedeira rusa por antonomasia que é a canción da conquista de Kazán. Escamillo devolve o brinde ofrecido na taberna de Lillas Pastia, en *Les Huguenots* sopran de xeito abondo, o brinde de *Hamlet* fixo a fama e trouxo a ruína de Titta Ruffo. E para que falar do xénero en alemán, do serio á opereta, onde as cancións báquicas non escasean; sirva como emblema *Die Fledermaus* e a súa celebración de Champagner der Erst, rei dos viños...

Tamén están os que beben sos, por suposto. E o noso bebedor paradigmático é Sir John Falstaff, que compensa con algo de viño toda a auga do Támesis que tragou, vítima das argucias das alegres comadres. Por certo, que é o único do que coñecemos a conta. Porque a regra parece ser a mesma que a de Katiuska, “beber e non pagar”. Con todo, sir John gastou 2 libras en 30 xerras de xerez. Outra cousa é que llas vaia pagar ao crédulo taberneiro da *Jarretera*.

Ademais, entre os que beben en grupo e os que beben sos, están os que beben en parella. Como esquecer ese vasiño de viño de España que Scarpia ofrécelle, sedutor, a Tosca?

E de Falstaff vénnos tamén a resaca operística máis coñecida. Borrachos vemos a miúdo, pero o día seguinte queda oculto piadosamente tras o pano, excepto no caso de Bardolfo, co seu estómago sufridor e o seu nariz arroibado. Malditos sexan os pousadeiros que botan cal ao viño!

Dúas óperas nas que o viño ten un papel emblemático figuran na proposta deste outono dos Amigos da Ópera de Vigo: *L'elisir d'amore* e *Cavalleria rusticana*; o viño para rir, o viño para chorar.

O *Elisir* constitúe, sen dúbida, un modelo deplorable de conduta. Un raparigo con problemas para relacionarse coa moza pola que suspira recorre ao alcol como incentivo do seu valor. Valente exemplo para a mocidade! E paupérrimo efecto o que consegue; non fai senón perder a conciencia da realidade e darnos unha escena digna do Ministerio de Sanidade, “o que el cre que pasa / o que está a pasar en realidade”. Manifestación, en definitiva, da fama e poder do Bordo. Moito mellor faría Nemorino en tomar un bo Rías Baixas e meditar se esta historia con Adina o vai conducir a algún lado

Pero non podemos pasar por alto que o *Elisir* é a primeira aparición do mito de Tristán e Isolda no repertorio. Varias décadas antes de que Richard Wagner ofrecese ao mundo a mostra sublime da coctelería na ópera, Felice Romani e Gaetano Donizetti xa nos contaban tan tremenda historia de amor con filtro polo medio. Noutro ton e con outras dimensións, por suposto, pero o tema é o que é. Valéronse, de feito, da anterior *Le Philtre* doutro dúo de campaiñas, Eugène Scribe e Daniel Auber, á que a Historia da Música condenou á arca do esquecemento.

O viño malo sérvenolo *Cavalleria rusticana*, impregnando toda a obra. A taberna de Mamma Lucia estará á esquerda do escenario, se facemos caso do libreto. Turiddu di ir comprar viño fóra da vila, cousa que sabemos que non é verdade, xa que anda namorando a Lola. Alfio pídelle a Mamma Lucia un vaso de viño vello.

E, naturalmente, Turiddu cantará o seu brindé, “Viva il vino spumeggiante”. Nel celebra a alegría de beber, a tristeza disipada e a melancolía que afoga no vaso. O contraste non pode ser máis tremendo co momento da súa bebida solitaria. A dramática despedida da súa nai iníciase coas coñecidas palabras “Mamma, quel vino è generoso”. Ao viño atribúe ás súas palabras, tentando ocultar a Mamma Lucia o destino en forma de coitelada que lle espera

E onde queda a cervexa en toda esta exaltación báquica? O repertorio é case sen alcol nesta cuestión. Menos mal que nos queda a exaltación da bebida nacional en Prodaná Nevěsta, *A Noiva Vendida* de Bedřich Smetana, “to pivečko, to věru je nebeský dar”, celebrando a cervexa nada menos que como un don do ceo.

Sentir común

Un banco é importante
cando consegue
que o mais importante
para unha persoa,
non sexa o banco.

MARÍA JOSÉ MORENO (SOPRANO)

Naceu en Granada e desde moi nova reside en Madrid, onde estudou na Escola Superior de Canto. En 1997 gañou o Concurso Francesc Viñas de Barcelona, dentro do cal se lle conceden tamén os premios do público e ao mellor cantante español. Debutou na Staatsooper de Viena con *Il barbiere di Siviglia* (Rosina) e regresou con *Les contes d'Hoffmann* (Olympia). No Teatro della Scala de Milán debutou como Gilda en *Rigoletto*. Invitada ao Festival Rossini de Pésaro, interpretou á Condessa Adèle de *Le Comte Ory*, con Carignani, e a Lisinga de *Demetrio e Polibio*, con Rovaris, ambas as dúas gravadas en directo. Co selo LSO gravou en Londres xunto a Sir Colin Davis e a London Symphony Orchestra, Nannetta de *Falstaff*, Verdi, obtendo esta gravación o premio Grammy.

Entre os seus papeis principais cabe destacar Amina en *La sonnambula*, Lucia en *Lucia di Lammermoor*, Elvira en *I puritani*, Marie en *La fille du régiment*, Donna Anna en *Don Giovanni*, Fiorilla en *Il turco in Italia*, Amenaide en *Tancredi*, Rosina en *Il barbiere di Siviglia*, a Raíña da Noite en *Die Zauberflöte*, Ilia en *Idomeneo* e Susanna en *Le nozze di Figaro*, entre outros.

En recentes tempadas interveu en *Lucio Silla e Cendrillon* no Gran Teatro do Liceo, *I Pagliacci* no Teatro da Zarzuela de Madrid e Festival de Granada, *Petite messe* na Coruña, *Don Giovanni* en Oviedo e Pamplona, *Os diamantes da Coroa* no teatro da Zarzuela de Madrid e Oviedo. O pesado verán xunto ao Mestre Zedda e a Orquestra de Cadaqués, interpretou na Quincena Musical Donostiarra e en Santander *La Morte de Didone* e *Stabat Mater* de Rossini. Os seus próximos compromisos inclúen *Alcina* no Teatro Real, *Lucia di Lammermoor* no Liceu, *L'elisir d'amore* en Vigo e Sevilla, *Rigoletto* no Liceu de Barcelona, *Lucio Silla* no Teatro Real e *Pagliacci* entre outros.

MIGUEL BORRALLÓ (TENOR)

Nacido en Madrid, pero de ascendencia Canaria (de Tenerife) realizou os seus estudos de técnica vocal co mestre Suso Mariátegui e co mestre Vincenzo Spatola (Milán e Madrid) perfeccionando repertorio e estilo cos mestres Celsa Tamayo (Madrid) e David Aronson (Viena). Participou en varios concursos internacionais e clasificouse co 2.º premio no Concurso Internacional de Torrelavega e como finalista no Concurso Internacional de Logroño, Sitges (premio especial do xurado), Concurso Internacional de Zarzuela e concurso Manuel Ausensi (Barcelona). Despois de traballar 2 anos no Coro da Ópera Nacional de París (Francia), debutou como solista no Teatro Real de Madrid na Ópera *Lohengrin* de R. Wagner baixo a dirección do mestre J. López-Cobos. Neste mesmo teatro realiza o rol do Conte di Lerma do *Don Carlo* de G. Verdi e outros roles en óperas como *From the house of death* de L. Janacek, *Ariadne auf Naxos* de R. Strauss, *Luisa Fernanda* de F. Moreno Torroba, con Plácido Domingo, e *Boris Godunov* de M. Mussorski.

Despois despuntou cunha interesante carreira como solista en España onde debuta os principais roles do repertorio do tenor lírico-lixeiro como son o Edgardo de *Lucia di Lammermoor* de G. Donizetti, cantando 18 funcións en 2012 e 2013 en varios teatros de España.

O Fernando de *Doña Francisquita*, o Nemorino de *L'elisir d'amore* de G. Donizetti o Cassio de *Otello* de G. Verdi. En agosto 2015 interpretou con gran éxito o papel de Joshe Mari da Ópera *Mendi Mendiyan* de J. M. Usandizaga no Auditorio Kursaal de San Sebastián dentro da Quincena Musical Donostiarra. Tamén obtivo en 2013 e 2014 un gran éxito de crítica e público coa súa interpretación de Rodolfo de *La Bohème* de G. Puccini, interpretada en Madrid (Teatro Reina Vitoria en 2014), Marbella e Priego de Córdoba (2013). En abril 2014 interpretou o rol do Arlecchino na produción de *I Pagliacci* do Teatro da Zarzuela. Tamén para o Teatro da Zarzuela foi en 2015 Malbrú protagonista da Tonadilla Escénica "La cantada vida y muerte del general Malbrú" de J. Valledor.

En 2011 participa na Tempada do Teatro Lírico Nacional "Manuel Bonilla" de Honduras, realizando o esixente rol de Paolino da Ópera *II Matrimonio Secreto* de D. Cimarosa.

En Italia cantou os roles de Nemorino da Ópera *L'elisir d'amore* de G. Donizetti en Módena, así como o rol de Camille de Rossillon da Opereta A Viúva Alegre de F. Lehar realizada en italiano no Teatro dal Verme de Milán e o rol de Maese Pedro de *El Retablo de Maese Pedro* de Manuel de Falla en Lecce. En Taormina (Sicilia) interpretou o rol de Tony en *West Side Story* de L. Bernstein. Tamén realizou concertos destacando o realizado en Bologna en 2013 co barítono Carlo Guelfi.

LUIS CANSINO (BARÍTONO)

Nacido en Madrid, aínda que de orixe galega, inicia a súa formación musical en Vigo e continúa no Real Conservatorio Superior de Madrid, onde cursa a carreira de Canto coa mestra Sofía P. Pérez-Santos, finalizando esta co Premio de Honra Fin de Carreira e o Premio Extraordinario "Lucrecia Arana". Posteriormente amplía a súa formación co célebre tenor Pedro Lavirgen.

Debuta o 27 de agosto de 1987 nunha Antoloxía Homenaxe ao Mestre Alonso no Centro Cultural da Vila de Madrid. En 1990 gaña o 1.º premio do Concurso Francisco Alonso e en 1993 a revista mexicana Proceso concédelle o Premio Revelación Lírica e é nomeado Embaixador Cultural para a Paz en Chiapas polo Goberno mexicano. Foi galardoado pola Asociación Madrileña de Amigos de la Música, a Asociación Músico-Cultural Pedro Lavirgen, os Concellos de Bujalance e Haro, o Instituto Michoacano de Cultura, o Departamento de Cultura da Cidade de México e a Fundación Arte Lírica de Colombia. En 1998 participa nos actos conmemorativos da Independencia de Filipinas, en 2006 na Gala 150 Aniversario do Teatro Nacional La Zarzuela de Madrid e en 2010 é convidado a cantar en Le Concert Noble de Bruxelles con motivo da Presidencia Española da Unión Europea.

Desde o seu debut operístico na tempada 1991/92 coa Ópera de Morelia, México, como Escamillo en *Carmen* e Figaro en *Il barbiere di Siviglia*, canta, con asiduidade, en importantes tempadas de ópera de España, Italia, Alemaña, Perú, República Checa, Eslovaquia, México, Austria, entre outros países. Protagonizou as estreas en Latinoamérica de *Ezio* (Händel) e *Rénard the fox* (Stravinsky).

Como primeiro barítono da famosa *Antología de la Zarzuela* de José Tamayo, preséntase en escenarios de Europa, Asia e América. Considerado como unha das máximas figuras actuais no xénero da zarzuela, Luís Cansino figura, pola súa traxectoria, no *Diccionario Enciclopédico de Zarzuela* e na *Historia del Teatro de la Zarzuela*.

O seu repertorio de concerto inclúe *The Messiah* (Händel), *Die Krönungsmesse* (Mozart), *Symphonie Nr.9 Choral* (Beethoven), *Der arme Peter* (Shumann), *Requiem* (Fauré), As sete cancións populares españolas (Falla) gravadas para a Canle 11 de TV de México e *Carmina Burana* (Orff), tendo no seu haber as estreas mundiais e gravacións de *Salmo* (Carreño), *The march of victory* (Muhammad), *Cantata Asturiana* (Ruiz) e sete obras do compositor mexicano Álvarez del Toro.

ANTONIO TORRES (BARÍTONO)

Nace en Málaga onde estudou no seu conservatorio. Cantou nos teatros nacionais máis importantes e, fóra do noso país: Segura de Lima (Perú), Memorial Chapel (New York), Teatro Nacional Miguel Ángel Asturias (Guatemala), W. Carroll Coyne Center (New York), Teatro Metropolitano de Medellín (Colombia), Teatro Nacional Sucre de Quito (Ecuador); Teatro Jorge Eliécer Gaitán e Teatro Mayor Julio Mario Santo Domingo (ambos en Bogotá, Colombia), Auditorio do Festival Internacional Pazaislo, en Kaunas (Lituania), entre outros. En ópera: *L'Elisir d'amor*, *Die Zauberflöte*, *Rigoletto*, *La fille du régiment*, *Carmen*, *Gianni Schicchi*, *Roméo et Juliette*, *Macbeth*, *La Cenerentola*, *Tosca*, *La Traviata*, *Mariana Pineda*, *The Telephone*, *Die Fledermaus*, *L'incoronazione di Poppea*...

Estreas: *Bion*, *Amor Pelirrojo*, *Zamarrilla*, *bando-leiro*, *Oratorio de Navidad*. En concerto: *Carmina Burana* (Orff). *Misa en RE, op.86* (Dvorak); *Requiem* (Mozart); *Der Messias* (Händel); *Cantata Manriqueña* (Prieto); *El Retablo de Maese Pedro* (Falla); *Stabat Mater* (Rossini); *Novena Sinfonía*, de Beethoven; *Oitava Sinfonía*, de Mahler. Cantou a maioría de títulos de repertorio de zarzuela. Gravou para NAXOS a ópera *Gianni Schicchi*. Recentemente debutou con gran éxito o rol do barbeiro diabólico na obra *Sweeney Todd* e *Oitava Sinfonía*, de Gustav Mahler (en DVD tras gravación para EMI Classics). Entre os seus últimos traballos: *Die Lustige Witwe* (Teatro Arriaga) con dirección de Emilio Sagi; *Pepita Jiménez* (Teatro Campoamor) con dirección de Calixto Bieito e *Galanteos en Venecia* (Teatro da Zarzuela) con dirección de Paco Mir.

EVA TENORIO (SOPRANO)

Eva Tenorio nace en Sevilla. Comeza os seus estudos musicais na súa cidade natal nas especialidades de Piano e Canto. Titulada en Canto polo Conservatorio Superior de Música de Sevilla "Manuel Castelo", Título Elemental de Piano, Plan 66, ata 5.º curso e diplomada, pola Universidade de Sevilla, en Mestra de Educación Musical. Prosegue a súa formación en Madrid, aínda que se traslada a Verona, Italia, onde estuda repertorio coa Pianista Patrizia Cuarta, pianista-repertorista do Teatro L'Arena di Verona. Foi finalista no XXV Concurso Internacional de Canto Cidade de Logroño, obtén o Premio ACCESIT para voces femininas. Finalista no Concorso Lirico Internazionale Mediterraneo, celebrado en Bari, Italia. Finalista do Concurso Internacional Selezione Voci Liriche, pola Accademia Edizioni Musicali, en Verona, Italia, en outubro 2011. Bolseira para o XIII Ciclo de Jóvenes Cantantes da Asociación Amigos da Ópera de Madrid, ofrecendo un Recital de Ópera, Zarzuela e Canción Española de Concerto xunto á Pianista Silvia Mkrtchyan. Cantou en Teatro da Maestranza de Sevilla, Teatro Real de Madrid, Teatro Cervantes de Málaga, Gran Teatro de Huelva, Teatro Romea de Murcia, Teatro Vico de Jumilla, Teatro Monumental de Madrid, Auditorio de Teulada de Alacante, Auditorio Rocío Jurado de Sevilla, Teatro Quijano de Cidade Real, Auditorio de Guadalajara, Auditorio El Greco de Toledo, Teatro Circo de Albacete, Teatro Palacio Valdés de Avilés, Teatro Palenque de Talavera de la Reina, Teatro Auditorio de Valdepeñas, Teatro Bellini de Catania, Auditorio da Universidade de Verona, Auditorio de Catelvecchio Verona, Teatro delle Quisquillie de Trento; baixo as batutas de Miquel Ortega, Alain Lombard, José Luis López Cobos, Cristobal Soler, Arturo Díez Bosovich, Francisco Antonio Moya, Borja Quintas, Nicolás Galves, , Leonardo Martínez, Esther Sanzo Herrera, G. Monopoli, Nicola Guerini, Fabio Fapanni. Debuta con *Le nozze di Figaro* no Teatro da Maestranza de Sevilla, baixo a batuta de Alain Lombard.

Cantou roles das óperas *Le Nozze dei Figaro*, Rita, *Acis e Galatea* (coa Orquestra Barroca Andaluza), *L'elisir d'amor*, *Rigoletto*, *La Bohème*, *Don Pasquale*, *Il Barbiere di Siviglia*, *Così fan tutte*, *Amahl and the night visitors*. O musical *El Hombre de la Mancha*. E as zazueltas *La Canción del olvido*, *La Tabernera del Puerto*, *Chateaux Margoux*, *El Barbero de Sevilla*, *Marina*, *Música Clásica*. Cantou un amplo repertorio sinfónico: *Exultate Jubilate* de Mozart, *Requiem* de Mozart, *Misa da Coroación* de Mozart, *Requiem* de Fauré, *Mesías* de Haendel, *Misa Tango Argentina* de Palmeri, *Carmina Burana* de Orff, *Segunda Sinfonía* de G. Malher (versión para ensemble de Francisco Antonio Moya), *Amor Brujo* de Manuel de Falla.

FRANCISCO A. MOYA (DIRECTOR MUSICAL)

Está en posesión das titulacións de profesor Superior de Saxofón polo Conservatorio Superior de Música de Valencia, e Mención de Honra Fin de Carreira na devandita especialidade, profesor Superior de Composición polo Real Conservatorio Superior de Música de Madrid, Título Superior de Dirección de Orquestra polo Real Conservatorio Superior de Música de Madrid e profesor de Acompañamento, Solfeo e Teoría da Música polo Conservatorio Profesional de Música Teresa Berganza. Superou os procesos selectivos nas oposicións de secundaria (especialidade música), Música e Artes Escénicas (especialidades de Saxofón e Composición) e director da Banda Municipal de Música da localidade de Puertollano.

No campo da dirección orquestral tamén amplía os seus estudos no Bard College (Nova York) cos profesores Harold Faberman, Leon Botstein, Lawrence Golan e Apo Hsu, na Academia Peter the Great de San Petersburgo co profesor Ennio Nicotra, na Accademia Musicale Chigiana de Siena con Gianluigi Gemetti, no Royal Northern College of Music de Manchester con Ben Zander, así como asistindo a numerosos cursos con mestres como Manuel Hernández Silva, Tulio Gagliardo, Enrique García Asensio, Miquel Ortega, Jordi Mora ou Enrique Bátiz entre outros.

Con respecto á composición destacan os seus arranxos e versións sinfónico-corais sobre cancións populares, que exceden a vintena, así como os seus traballos de redución para Ensemble Orquestral sobre algunhas obras das obras máis importantes do repertorio tradicional, como a *Segunda Sinfonía* de G. Mahler, as Suites Sinfónicas de *Carmen* ou a *Segunda Sinfonía* de J. Brahms. No ámbito da docencia, é na actualidade profesor de Fundamentos de composición no Conservatorio Profesional de Música “Andrés Segovia” de Linares.

IGNACIO GARCÍA (DIRECTOR ESCENA)

Ignacio García é licenciado en dirección de escena pola Real Escola Superior de Arte Dramático de Madrid e gañador do premio para xoves directores da Asociación de Directores de Escena de España e o I certame de creación escénica organizado polo Teatro Real de Madrid. Foi adxunto á Dirección Artística do Teatro Español de Madrid.

Dirixiu espectáculos dramáticos no Teatro María Guerrero, Teatro Español de Madrid, Teatro Lope de Vega de Sevilla, a Compañía Nacional de Teatro Clásico e o Centro Dramático Nacional, a Compañía Nacional de Teatro de México, no Dramafest en Mexico D. F., o festival MESS de Saraievo, o FIT de Cádiz, o Festival Internacional de Teatro Clásico de Almagro, o de Scandicci en Italia, e o Festival Internacional Cervantino de Guanajuato entre outros.

No campo lírico, realizou a posta en escena de *Dido and Aeneas* de Purcell; *La scala di seta* de Rossini; *Historia do soldado* de Stravinski; *La contadina* de Hasse, *Il sacrificio di Abramo* de Camilla de Rossi; *Il combattimento di Tancredi e Clorinda* de Monteverdi; *Cantata do café* de Bach; *The little sweep* de Britten; *Iberia* de Albéniz; *Il tutore burlato* de Martín y Soler; *Adriano in Siria*, *La serva padrona* e *Livietta e Tracollo* de Pergolesi; *Oberto conte di san Bonifacio*, *A forza do destino*, *Il trovatore*, *Aida*, *Macbeth* e *Otello* de Verdi; *Lucia di Lammermoor*, *L'elisir d'amore*, *Emilia di Liverpool*, *Rita e Poliuto* de Donizetti; *Clementina* de Boccherini; *Il carro* e *i canti* de Alessandro Solbiati; *Faust* de Ch. Gounod; *Werther* de J. Massenet; *Susannah* de Carlisle Floyd; *Die Hochzeit des Camacho* de F. Mendelssohn, *Madama Butterfly* de G. Puccini; *Hamlet* de A. Thomás e *I Pagliacci* de R. Leoncavallo.

Na súa carreira demostrou unha especial sensibilidade polo repertorio español de todas as épocas, levándoo a múltiples países europeos e latinoamericanos, e frecuentándoo con títulos como *Ensalada de ensaladas* con obras de Mateo Flecha e Garcimuñoz, *Égloga de Plácida* y *Vitoriano* de Juan del Encina; *Don Giovanni Tenorio* de Ramón Carnicer; *Pan y Toros* e *Gloria y Peluca* de Francisco Asenjo Barbieri; *El estreno de una artista* de Joaquín Gaztambide; *Las Golondrinas* de José María Usandizaga; *La eterna canción*, *Black el payaso* e *Juan José* de Pablo Sorozábal; *La Celestina* de Joaquín Nin-Culmel; *Un parque* de Luís de Pablo, *Orfeo* de Jesús Rueda, *Las Labradoras* de Murcia de A. Rodríguez de Hita; *La del Soto* del Parral de Soutullo y Vert e *Marina* de E. Arrieta.

Dirixiu espectáculos líricos no Teatro Real, Zarzuela, Español, Albéniz e María Guerrero de Madrid, Arriaga e Euskalduna de Bilbao, Campoamor de Oviedo, Principal de Mahón, Pergolesi de Jesi, Ópera de Lausanne, García Barbón de Vigo, Jovellanos de Xixón, Colón da Coruña, Auditorio de León e nos festivais de Galicia, Mozart da Coruña, Almagro, Néboa, Scandicci, Perelada, Aranjuez, Flamenco de Londres, Biennale de Venecia...

Violíns I

Mario Peris / Loida Díaz
 Ángela Neto / Ana Shi Yu
 Elena Gómez / Andrea Rubio
 Eduardo Rey / Celia López

Violíns II

Estela Rodríguez / Manuel Álvarez
 Marta Fernández / Sofía Muñiz
 Carmen Gallego / Marina Ortíz

Violas

Ana López / Javier Escobar
 Sandra Pérez / Aurora Jiménez

Violoncellos

Isabel Figueroa / Carme Tubio
 Beatriz Laborda / Margarita Mariño

Contrabaixos

Lucila Barragán / Raquel Miguélez

Frautas

Julia Estévez / Pablo Rouco

Óboes

Jennifer Fernández / Martín Alves

Clarinetes

Andrea Álvarez / Marta Sancho

Fagots

Gonzalo Lemos / Daniel Otero

Trompas

Óscar Davila / Ana Vergara

Trompetas

Adrián Viñas / Adolfo Caride

Trombóns

Jesús Vicente / José Pons / Luciano Martins

Percusión

David Rodríguez / Pablo Blanco

Arpa

Alba Barreiro

CORO GAOS

Sopranos

Alba López
Beatriz Freijido
Lorena Pereira
Inés Bandín
María Cernadas
Xiana Insua
Sara Reija
Eugenia Aleksandrova
Iria Fernández
Helena Mª Fernández
Sabela Torres
Sara Gil

Tenores

David Ferreiro
Luis Varela
Víctor Beneito
Ignacio Delgado
Alfonso Tamayo
Ciro Salgado
Miguel Alonso
Fran Liñeira
Diego Seoane
David Durán
Eloy Vázquez
Brais Breijo
Rubén García

Bajos

Antonio Facal
Andrés Caramés
Juan Miragaya
Juan Alonso
Juanda Romero
Andrés Rodríguez
Xoel Diamante
Christian Casas
Abraio Piñán
Fernando Goberna

Altos

Silvia Nadela
Elena Rodríguez
Gloria Sánchez
Sara Varela
Laura Borrajo
Leticia Velo
Laura Martínez
Ana Carrasco
Penélope di Pietro

O Coro Gaos nace en outubro de 2010 como continuación do proxecto da Orquestra Gaos. Está constituído por 55 voces e todos eles teñen unha ampla experiencia en diferentes coros da comunidade. O seu repertorio é principalmente “a capella” aínda que tamén ten cabida a música sinfónico – coral. En xaneiro de 2011 fai a súa presentación na inauguración da Cidade da Cultura de Santiago de Compostela. Ao mesmo tempo, participa en diferentes festivais e certames corais, no Festival de Amigos da Ópera da Coruña, nas súas edicións LIX e LX (*L'elisir d'amore*, dirixidos por Cristóbal Soler e dirección escénica de Francisco López, e *Madama Butterfly*, dirixidos por Marcello Panni e dirección escénica de M. Pontiggia) e no I e II Ciclo de Catedrais coa misa de *Réquiem* de W. A. Mozart e a *Messa di Gloria* de G. Puccini xunto á Orquestra Gaos con motivo da celebración do 800 aniversario da Catedral de Santiago de Compostela.

En 2013 é seleccionado para participar no XLIII Certame Coral de Ejea de los Caballeros, e participa novamente no Festival de Amigos da Ópera da Coruña.

En 2014 celebra o V aniversario da Orquestra Gaos coa interpretación da Novena Sinfonía de Beethoven. Así mesmo, realiza unha xira por Cataluña destacando a súa participación no 49.º Festival Internacional de canto coral de Barcelona no Palau da Música Catalá, así como concertos na Sacra Familia, a Basílica do Pi ou o Mosteiro de San Cugat.

En outubro de 2014 obtén o Primeiro Premio no XIII Concurso Nacional de Corais “Antonio José” celebrado en Burgos.

Na tempada 2015/16 celebrará o seu quinto aniversario con diferentes proxectos e programas entre os que destacan a participación no XXXII Certame Internacional de Corais “Vila de Avilés”, a participación na produción de Amigos da Ópera de Vigo de *L'elisir d'amore* ou o *Carmina Burana* xunto á Orquestra Gaos.

FERNANDO BRIONES (DIRECTOR CORO)

Comeza os seus estudos musicais no Conservatorio Superior de Música da Coruña con Rodolfo García Alonso, onde obtén o Título Superior de Guitarra. Estuda composición co catedrático sevillano Jose M.ª Benavente, piano con Xavi Barbeta e Dirección de Orquestra na ESMUC cos mestres Lutz Köhler e Salvador Brotons obtendo as máximas cualificacións.

Estuda dirección coral con Maite Oca, Juan Luís Martínez, Josep Ramón Gil-Tárrega, Lluís Vila Casañas, Elisenda Carrasco, Joan Company, David Beaven, Javi Busto, Johan Djuick, Laslo Heltay e Martin Schmidt e dirección de orquestra con Salvador Mas Conde e Jörg Bierhance no Konservatorium Wien University, Donato Renzetti e Dario Lucantoni na Accademia Musicale Pescarese, ou Miguel A. Gómez Martínez co que, ademais, traballa como asistente.

Forma parte do proxecto coral da Orquestra Sinfónica de Galicia desde os seus comezos dirixindo, entre outros, o Coro Novo co que consegue varios premios en diferentes concursos nacionais.

É director titular da Orquestra e Coro Gaos desde a súa creación en abril de 2009 coa que desenvolve unha intensa actividade concertística, acompañando a un gran número de solistas entre os cales destacan Cristina Gallardo-Dômas, Ainhoa Arteta, Borja Quiza, Celso Albelo, Juan Jesús Rodríguez, Lola Casariego ou Javier Franco.

En 2014 dirixe a estrea mundial de dúas obras do compositor Simón García no marco do Festival Internacional BASS2014 celebrado en Amsterdam.

Foi seleccionado para participar no 2015 TCO International Conducting Competition celebrado en Taipei (Taiwan).

Actualmente compaxina a súa actividade coa docencia, na especialidade de Dirección, no Conservatorio Superior de Música da Coruña.

OUTRAS ACTIVIDADES

ENTRADA
LIBRE

CONFERENCIAS

Sala de Conferencias de Centro Social Afundación
Rúa Policarpo Sanz, 24. Vigo. 20,30

15 de decembro

"O VERISMO: OS CELOS E O SANGUE NO CANTO"

(Daniel Diz)

PROXECCIONS

Auditorio Municipal do Concello de Vigo.
Praza do Rei. Vigo. 19,30

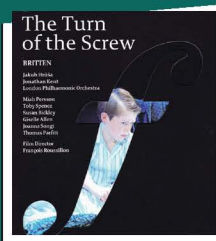

Auditorio Municipal do Concello

14 de novembro

"THE TURN OF THE SCREW" (Britten).

Miah Persson, Toby Spence, Susan Bickley, Giselle Allen.

Dir: Francois Roussillon (Glyndebourne, 2011)

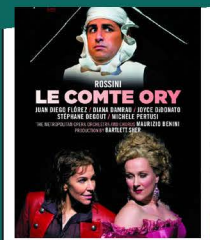
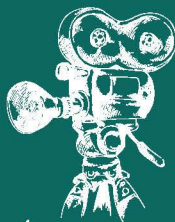

28 de novembro

"LE COMTE ORY" (Rossini).

Juan Diego Flórez, Diana Damrau, Joyce Di Donato.

Dir: Maurizio Benini (Metropolitan, 2011)

5 de decembro

"LA FANCIULLA DEL WEST" (Puccini).

Jonas Kaufmann, Nina Stemme, Tomasz Konieczny.

Dir: Franz Welser-Möst (Wiener Staatsoper, 2013)

INSCRIPCIÓN

Apellidos: _____

Nome: _____

DNI: _____

Domicilio _____

Rúa: _____

nº: _____ Piso: _____ Código Postal: _____

Localidade: _____ Provincia: _____

Teléfono: _____ Correo electrónico: _____

DATOS BANCARIOS

Banco ou Caixa: _____

Oficina: _____

Cidade: _____

Estimados señores:

Pola presente, rogo a Vostedes sÍrvanse atender ata novo aviso, e con cargo á miña Contan esa Entidade que se indica arriba, os recibos anuais que recibirán de "Amigos de la Ópera", relativos á miña cota de Socio.

Data:

Sen outro particular, saúdoos atentamente

Asdo.:

Titular/es da conta: _____

Nº de conta:

Cota anual: 50,00 €

Cubrir e remitir por correo ao apartado de correos 324 de Vigo ou escanear e enviar a info@amigosoperavigo.com

Por fin. SANTOS está en Vigo.
Ahora hablemos de la cocina.

Aprovéchate del Cheque Regalo de la Promoción de Inauguración

SANTOS
EstudioVigo

C/ Colón, 27. 986 11 85 21

Un banco é importante
cando consegue
que o mais importante
para unha persoa,
non sexa o banco.